

Марков в молодих літах много подорожував, звидів Париж, Берлін, Відень, а у Варшаві перебував майже два роки. Підчас розмови дочки Маркова, Парася і Ксеня принесли для Марусі теплу страву і прислухували ся з увагою оповіданню дівчини. Молоде серце відчув скорше недолю ближнього, тож від часу до часу голубі очі панночок заходили слезами.

Сам Марков уважно слухав оповідання дівчини. А коли она скінчила оповідати сказав:

— Тобі дальше не йти, люба. Серед снігів тебе чекає смерть! Тобі треба вертати до своїх. там скорше здибеш ся з судженням.

— Нї добродію — відповіла Маруся — самі мені нїяк вертати. Я відчуваю, що Марко ще не минув тих сторін і що можу му бути в поміч.

Говорять, що на опір нема лікарства. Отже Марков мусів уступити перед напором дівчини.

Через кілька днів лишила Маруся в Заморсков. Бачила переходячих, покалічених жовнірів, але Марка не бачила.

Марко з Равичем занісши Стрілку до мардерского воза спішили за армією. Але даремно. Лишились за недобитками по заду о який день дороги. Цілим щастєм для них були трупи замерзлих жовнірів, бо ті показували їм дорогу куди треба було йти. З початку за кождим помершим відмавляли молитви, але пізнійше на молитви бракло часу, а лиш їх уста змогли промовляти: „Вічная пам'ять“.

— Щасливі — шептав Равич — їх недоля вже скінчила ся, а наш кінець не знати коли прийде.

Марко нічого не говорив, але чув, що нема для них ратунку. Отже тим горячийше молив ся Богу о щастє Марусі, а думками прашав всьо, що мав найдорозшого.